

ansaa det for rettere at anvende Midlerne til Afbetaling af Statsgælder, ikke være Modstand derimod fra et grundlovtro Ministeriums Side, saaledes som der i 1886 var en Del Modstand fra Ministeriet, Estrups Side mod et saadant Ønske fra Folketinget. Paa dette Punkt er der ikke Tvivl om, at vi alle ville være enige.

Men man har spurgt, om det Systemskifte, der har fundet Sted, ikke vil faa en endnu mere indgribende Indflydelse paa Folketingets Behandling af Finansloven. Jeg tror, at dette vil ske. Det er sagt fra en Side, som er uvenlig mod det nuværende Folketingsflertal, at vort Finansudvalg for meget er kommet ind paa at være en Overregering, paa at være det egentlige Centrum for Statens Administration. Jeg tror, man ogsaa fra vor Side ikke vil være utilbøjelig til at indrømme, at dette har fundet Sted, idet vi samtidig hævde, at det har været fuldstændig nødvendigt over for de svage Højreregeringer, som have forsøgt — i Længden forgæves, men i en Aarrække dog med Held — at udskyde Tidspunktet for Systemskiftet, at Folketinget selv tog Skeen i Haanden, selv bestemte, hvad der skulde staa i Finansloven. Det er med fuld Føje sagt, at de Finanslove, vi have vedtaget, have været Folketingets Finanslove, maaske ikke saadanne, som vi vilde vedtage, hvis vi havde været et Nationalkonvent, eneste offentlige Myn- dighed i Landet; vi have taget Hensyn til de forskellige Sider, jeg tror ogsaa, vi komne til at tage saadanne i Fremtiden. Men i det væsentlige have Finanslovene været vore. Dette har givet sig slaaende Udtryk deri, at det Finanslovsforslag, der nu er forelagt, i alt væsentligt er overensstemmende med det Forslag, vi gjorde til vort i indeværende Finansaar. Jeg tror ganske vist, at, efter at vi nu have faaet en Regering, der er i Overensstemmelse med dette Ting, vil Folketingets Stilling over for Finansloven, og ganske særlig Finansudvalgets Stilling, komme til at undergaa nogen Forandring; navnlig i den Retning, at medens det hidtil har været saa, at de fleste ny Bevillinger i Virkeligheden have skyldtes Finansudvalgets Initiativ, selv naar det formelt var Regeringen, der bragte dem frem, vil dette i Fremtiden ændre sig; man vil komme til den i et konstitutionelt regeret Land eneste naturlige Ordning, at det er Regeringen, der fremsætter Forslag, og os som dem, der have Ansvaret over for Borgerne for Midlernes Anvendelse, der prøve kritisk, om de foreslaaede Bevillinger ere nødvendige

eller ikke, men ikke selv som Regel tage Initiativet til Forslag om ny Bevillinger. Jeg minder om, at i det engelske Underhus' i Forretningsorden er der en § 406, som sikkert er adskillige Herrer bekendt, hvori det er forbudt de enkelte Parlamentsmedlemmer at stille Forslag om Udgiftsforøgelser, de kunne stille Forslag om at nægte Bevillinger, men ikke positivt bringe ny i Forslag. Det er Regeringen som den, der bærer Ansvaret for Regeringens Førelse, hvem det tilkommer at stille ny Forslag. Jeg tror ogsaa, det er et Vilkaar for en sund Sparsommelighed i Finanshusholdningen.

Mere Tvivl tror jeg, der kan være om et andet Spørgsmaal, nemlig om Folketinget i sin Behandling af Finansloven vil komme bort fra den mere detaillerede specielle Indgaaen paa alle Finanslovens Enkeltheder, som vi have kendt i saa mange Aar, og som det vil være alle ældre Medlemmer bekendt har været en Anstedssten fra Højres Side lige over for Folketinget. Lige fra Halvtredserne har det været et Hovedangrebepunkt mod Folketinget: den urimelige Tid, vi brugte til Finanslovbehandlingen. Paa dette Punkt tror jeg ikke, der vil ske nogen gennemgribende Forandring. Det Venstre, som nu har Flertal i Tinget, stammer i lige Linie ned fra det Bondevenneparti, som blev skabt paa den grundlovgivende Rigsdag. Med sikker, fast Konsekvens tog de højt begavede Mænd, som skabte dette Parti, det Standpunkt, at det var gennem Finansloven, man skulde skabe det konstitutionelle Styre i Landet; det var gennem en nøjagtig, detailleret Behandling af Finansloven, man skulde pille de sørgelige Rester ud af vort Statsliv fra den Tid, da Danmark endnu var en Stormagt, sørgelige Rester fra Absolutismens Tid, Misbrug, Naadesekretariatet, Sinecurer og lignende. Alt, hvad der efterhaanden er sket paa dette Omraade af godt og gavnligt, i det hele i Retning af demokratisk Udvikling i vort Land, er for den væsentligste Del sket igennem Finansloven. Nu er det vel saa, at vi have megen Tillid til den ny Regering, megen Tillid til, at den vil tage Initiativet til at pille ud, hvad der endnu kunde være at rette i vor Statsadministration, men vi have dog ikke saa megen Tillid til den, at vi ikke sige, at fra Øjne se mere end to, at det ogsaa maatte være os forbeholdt at se, om der ikke endnu kunde være noget at rette, om der ikke ogsaa just i de onde Tider, vi ere gaaede igennem siden f. Eks. 1885, har indsneget sig Misbrug, der